

Stigen hem

Skogsstigarna var slingriga men jag kunde dem så väl där jag sprang att de många kurvorna störde mig inte alls. Inte blåbärsriset heller som ibland hängde över stigen så att mina skor fastnade i det. Jag sprang med snabba fötter på kända stigar.

I mörkret kändes inte skogen lika trygg längre. Vilket ögonblick som helst skulle ett troll kunna dyka upp bakom en fura med mossiga, krokiga händer som skulle försöka gripa tag i mig, kanske döda mig. Tur då, att mina fötter kände stigen så väl. Att jag kunde springa. Också i mörkret kände mina fötter stigen alla kurvor, svängar, nedförs- och uppförsbackar. Kanske inte alla blåbärsbuskarna längs med den, men mina fötter hittade stigen också i månskenet.

Stigen hem.

Jag kom till nya skogsstigar och mina fötter fick först gå långsamt för att lära känna stigen hem. Där fanns inga furor eller granar som i den kända skogen, i stället bokträd. Marken var täckt av nedfallna, rostfärgade löv och inga blåbärsbuskar trängdes vid sidan om stigen. Det tog tid innan jag vågade springa på stigarna i den skogen. Det tog tid att lära känna ny mark.

Stigen hem.

Mina fötter har sprungit på många stigar nu. Ibland har jag känt tallbarr tränga genom strumporna och sticka mig. Det har gjort ont. Andra gånger har jag snavat över en sten, ramlat omkull med näsan i backen och blivit sårad. Många gånger har jag tvekat, stått med två stigar framför mig, lika lockande båda två. Ibland singlar slant, låtit slanten välja stigen. Ofta fått syn på en tredje stig att ge mig in på. En stig som jag först inte alls sett, trots det klara dagsljuset.

Stigen hem.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Amorina med Poeter.se id #32241 innehar upphovsrätten